

88) Gómez, «L'alquímia en Llull, Llull en l'alquímia»

Gómez exposa els discursos sobre la pretesa aptitud per l'alquímia de Llull, en el context del mites i les tradicions medievals que tractaven d'aquesta disciplina, la figura llegendària d'alquimista atribuïda al beat, i el moment en què aquesta disciplina havia penetrat en la cultura cristiana i llatina medieval,

provinent de l'herència científica grecoàrab, els segles XII i XIII. Existeixen fins a una vuitantena d'obra apròcrifes, algunes de molt difoses, que atribueixen a Llull el paper d'alquimista, sobretot entre els segles XIV i XVIII. Avui, Michela Pereira ha determinat el caràcter apòcrif del corpus alquímic pseudolul·lià. El primer text volgudament pseudolul·lià és el *De secretis naturae seu de quinta essentia*, de la segona meitat del segle XIV, que atribueix a Llull el *Testamentum*, un text alquímic d'un anònim, coneixedor de l'obra lul·liana i d'Arnau de Vilanova. L'atribució d'aquests textos a Llull té escàs fonament, però va iniciar un corpus alquímic que es multiplicà amb aportacions interessades d'alquimistes anònims, gràcies a aparents coincidències entre llurs formulacions, amb l'esoterisme alquímic. Ara bé, què en digué, Llull, de l'alquímia? Gómez en revisa les poques referències, com en el *Llibre de contemplació*. En els *Començaments de medicina* n'arriba a contradir les pretensions explícitament, entre d'altres obres que recullen més impugnacions. Fins i tot, al *Fèlix* inclou esquemàticament l'estructura d'un *exemplum* sobre la fraudulència dels alquimistes d'origen persa, compilat en el cèlebre i àmpliament difós *Llibre dels secrets desvelats* d'Al-Jawbarī.

Arnau Vives